

Arja Tiainen

LAPSILTA KIELLETTY

*Runoja*

Werner Söderström Osakeyhtiö – Helsinki

© ARJA TIAINEN 2012

ISBN 978-951-0-39318-5

PAINETTU EU:ssa

Mitä me odotimme, parempaa kevättä.

Lykkäsimme onneamme tuonnemmaksi, kunnes se sulii ja katosi.

Säästäminen oli huono ajatus.

Ei eläin säästele, se toimii välittömästi.



I



Kaikkien kauheiden uutisten keskellä mietin  
pehmeää kasvissoppaa, raastanko porkkanat,  
paahdanko valkosipulit. Timjamia, salviaa,  
totta kai selleriä. Ikkunat huurtuu.  
Ihmisoikeustaistelija saapuu. Kopistelee ovella.  
Sori, pakko mennä heti kuselle. Onko sulla ruokaa...

Halaamme eteisessä kauan.  
Koirat innoissaan hyppelehtii.  
Isäntä saapui kotiin. Ojentaa viinit.  
Syömme hartaasti, sitten viemme koirat ulos.  
Ulkona on säätila. Hälläväliä mikä.

## *Sama maku*

Tuotan pettymyksiä, en ole imagoni kaltainen.  
Otettava se vanha hattu.  
Tästä olisi hänen kanssaan lysti jutella.  
Päivän päätteeksi nokikkain keittiössä  
lampun alla.  
Snapsit ja laatuviinit, ylimääräinen vappuaatto  
ilman serpentiinejä, palloja ja hälinää.  
Koskaan ei tapeltu, riideltä.  
Kaikessa sama maku; juomat ruuat politiikka taide,  
koirat. Hän oli kyllä sosiaalisempi.

Jokakeväiset paastot, kuntokuurit.  
Pitkät pyöräretket, agility ja metsäkävelyt.  
Hän joogasi eteisessä, säikähdin.  
Luulin sitä taudinkohtaukseksi.

Hautajaisten jälkeen löysin haulikon  
luodit. Viisitoista vuotta yhdessä, eikä ikinä puhuttu  
metsästyksestä. Hän täytti turkiseläimiä.  
Istuin surupuvussani, äimistelin että mitä muuta  
vielä löydänpö täästä hänen työhuoneesta.

Kaunotarten kirjeitä Euroopasta.  
Latinonaiset, miss universumin näköiset.  
Mieshän reissasi paljon. Humaaneista syistä.  
Ja kun siivosin tavallista tarkemmin

löytyivät päiväkirjat, joulun alla.  
Suuret draamat, osat yks kaks.

Ja rakkaus, monimutkaista.  
Kiireiset ehdi semmoista harjoittaa.  
Helteillä ei jaksu, pakkasella palelee.

Tulin kotiin aamuauringossa.  
Kiirastulta piisaa. Kävelin kapakasta  
toiseen. Ihan vaan että jostain tulisin  
myöhään. Naapurit näkisivät. Jossain se oli.  
Sitä laatii lavasteita.  
Sinä tiedät miten asiat ovat.

*Miehet joihin välittömästi*

Miehet joihin rakastuu välittömästi  
eikä siitä sen enempää seuraa.

Ei voi koko maailmaa rakastaa, yksi ihminen.

Turha sotkea kenenkään valmista elämää,  
aikataulua, allakkaa.

Hetki tulee, hetki menee,  
otatko koko riskin.

Mikäs riski se muka ois, sanot.

Pyöräyttävän kaunis talvipäivä.

Kuorrutetut kuuset, puhtaan sininen taivas.

Jos alkaa ruokkia lintuja, saa rotat pihalleen.

Hän arvosti rottia.

Koska rakastin häntä,  
luovuin hänestä.

## *Eroottiset kuvat*

Kerran siinä kylmässä asunnossa piirsin  
tussilla kaksikymmentäneljä eroottista asentokuvaa.  
Mies nukkui makuusakissa – todella kylmä kämppä.  
Taiteilijat tekevät mistä tahansa kultaa,  
lystiä. Öljy, koksi ja halot loppuneet.  
Toivo, etäinen valoviiru.

Kuinka hypätä mahdottoman yli, laskupinojen,  
peilin läpi Eedeniin.

## *Kriteerit puolisolle*

Puolison tulee olla kunnollinen,  
luotettava, ei kummiskaan sohvaperuna,  
liian arkipäiväinen moukka tolvana.

Sitä jaksaa ketään alkaa opettaa. Aikamiestä tavoille.  
Ryhtyä silittämään jonkun tennissukkia,  
väkertämään itämaisia ruokia,  
tutustua toisen sukuun.  
Parinkuntaillallisia inhoan.  
Ennen pitkää siinä joku jonkun vamppaa.  
Hirveetä älämölöä selkkausta.

Hyvä jos mies hallitsee koneet koska minä en.  
Löytää perille kun matkaillaan.  
Toivon ettei tarvitsisi opetella golfia.  
Tiedän jo mitä opin, mitä en.  
Enää ei suju pyöräily, piruetti eikä hiihto.  
Kissat, koirat mun osaltani hoidettu, piste.  
Alkeelliset kesämökit kunnostettu, siivottu.  
Ei väliksi enää, koputa puuta.  
Kuumista aalloista vuosia jo.  
Nasakkaa kun ei naisten vaivoja,  
pelkät varttuneen vaivat.

Tästä eteenpäin kohti maanpintaa.  
Loikkimiset loikittu. No jos jooga auttais taikka

akupunktio. Kuumat kivet, laulavat vadit.  
Sitä jos jonkinlaista ihmekonstia.  
Etanavoidetta, suolahuonetta.  
Laser pistää chakrat liikkeelle.  
Nikamanniksauttelija viimeistään  
halvaannuttaa lopullisesti.

Miesvainaja varoitti, siis ennen kuolemaa.  
Älä anna niitten niiskaas vääntää.

## *Inhokit*

Inhoan sukkahousuja, rintaliivejä,  
kaalisopan, silakan ja maksalaatikon hajua.  
Riitaisia pariskuntia, hellepäiviä,  
allakkajuhlia, kaikenlaista paukuttelua,  
mekkalointia, väkivaltaa, vääryyksiä.

Että tuppaudutaan liika likelle.  
Että tietyn ikäisenä pitäisi tehdä sitä ja sitä.  
Eikä missään nimessä sitä  
ainakaan itseään nuoremman kanssa.

Tullaan halaamaan, vaikkei olla rakastavaiset.  
Kosketellaan lupaa kysymättä.  
Sanotaan leskelle kyllä se siitä.  
Että aika parantaa haavat.  
Ei paranna.

Sinä tarvitset tomeran nuoren naisen.

Minä tomeran nuoren miehen.

Olemme liian samanlaisia.

Viivytelimme, lykimme  
tunnetta kottikärryillä, se upposi  
puutarhan mutavalliin.

Pane runoon kirkas esine,  
muotoiltu maljakko muotoilukaupungissa.

Kaupunginjohtaja pitää puheen.

Häneltä on viety jokin uniikki unelma.

Rakkaus ei ole sentimentaalisuutta,  
mutta lauluissa pitää hempeillä.  
Muitakin lauluja on.  
Ne raakkas parhaat virret veks.  
Keskiluokka ei kestä julmuutta.  
Helvettiä.  
Se on teissä.

Keijut ei pidä Bachista, Händelistä.  
Niille pitää soitella Wagneria, Griekkiä.

Lehmät tykkää Mozartista.

Runousko ykkösasia, kyllä se on  
hänen käsivartensa ruskettunut upea,  
hengittää, elää, on olemassa.  
Minä tuolta kellarista saavun.  
Uni sanoi: mene ja yllätät itsesikin.  
Missä hän on, kyselin, viimeinkin myrskyistä.  
Että osaa olla kauheita säitä.  
Tukkipuuta kaatuu.  
Ja sitten, tällainen ihana remakka ilta.  
Kaksin käsin kiitän.  
Pisara onnea kaiken kauhean jälkeen.  
Toistoa, tautologiaa, parempaa aikaa  
upouuden sekuntikellon kera.  
Sopisiko ja mahtaisiko onnistua.  
Runoista viis, kunhan sinä  
olet olemassa.

Runous ei ole vaihtoehto  
jollekin toiselle ammatille.  
Se on kohtalo. Elinkautinen selli.  
Lahja jota pitää kaiken aikaa kehittää.  
Lyödä palloa seinään, sormiharjoitukset, etydit.  
Maksoi mitä maksoi. Harva siitä mitään maksoi.